

на населението; нъ сега не можатъ, защото ги нѣма, истрѣбени отъ тѣхното несъгласие и отъ несъгласието на тѣхнитѣ дѣди и бащи;) щото сега нѣма дѣ да се скриятъ, та е невъзможно да се каже да се прѣсяжтъ по селата си или да стоятъ тукъ; нъ съ днеска не става нищо, нѣка да почакаме и тоя день, че като видимъ Русцитѣ да довтасатъ съ много войска и слѣзатъ съ голѣма сила надолу, ще се разотидемъ; ако ли не става това, пакъ тогава можемъ да потеглимъ и къмъ Стара-Загора.“ Това рѣшение видѣхъ за угодно и го поддържахъ почти всичкитѣ околни събрани селяне, като удобно и сгодно; та си оставахъ частъ до 7—8 по турски прѣвъ деньтъ безъ да направатъ нѣкакво движение назадъ или напредъ.

Тогавъ азъ се връщамъ назадъ пакъ въ училището, послѣ пакъ излѣзохъ отъ него, та се расхождахъ изъ селото. Подиръ се срѣгнахъ съ Боян Велчовъ, Каля, Петва Колева, Влаявъ Коля и Вѣлка Стойновъ, които бѣхъ зели сакове и отъ нѣмание работа за да се прѣмине деньтъ, бѣхъ рѣшили да идатъ да ловятъ риба по рѣката Сазлия (Сююдлийка), поканватъ мя и азъ рѣшихъ; та отидохме заедно, като захванахме отъ близната турска воденица и продължавахме на нагорѣ среща течението на рѣката по водата и да ловимъ риба, дѣто достигнахме до пжтътъ, който е напредъ отъ Кара Бурунъ до Старо-Загорското — Радие-Махленско недонскарано шосе, къмъ сѣверо-истокъ отъ селото. Тукъ азъ имахъ грижата да събирамъ уловената риба, а пакъ другитѣ да я хващатъ. Тукъ-тамъ съзрѣхъ и нѣкои отъ селянетѣ съ пушки въ ржцѣ, по нивитѣ си ходятъ, като вече свободни отъ турското владичество и не се боаятъ, или пакъ ако не дай Боже срѣщнатъ нѣкого неприятеля, би му се опрѣли юнашки съ чакмакитѣ си рѣждави виранетини; нъ що да се кажеше за тогава, врѣмето го така изискваше. По небосклонътъ него день все се протакахъ още мжгли чърни димове, които отъ врѣме на врѣме ту се издигахъ, ту испадяхъ, дѣто съ това показвахъ, че заналенитѣ сгради не сж били токо така прости, а доста огромни, доказвано отъ продължителното